

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 26ης Απριλίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή — Πνευματική και βιομηχανική ιδιοκτησία — Οδηγία 2001/29/ΕΚ — Εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Παρουσίαση στο κοινό — Έννοια — Πώληση συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων — Πρόσθετα (add-ons) — Δημοσιοποίηση έργων χωρίς την άδεια του δικαιούχου — Πρόσβαση σε διαδικτυακούς τόπους μεταδόσεως σε συνεχή ροή (streaming) — Άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 5 — Δικαίωμα αναπαραγωγής — Εξαιρέσεις και περιορισμοί — Νόμιμη χρήση»

Στην υπόθεση C-527/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Midden-Nederland (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Midden-Nederland, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Οκτωβρίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Stichting Brein

κατά

Jack Frederik Wullems, ενεργούντος και με το όνομα «Filmspeler»,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Pešić (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του δευτέρου τμήματος, A. Prechal, C. Toader και E. Jarašiūnas, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- το Stichting Brein, εκπροσωπούμενο από τους D. Visser και P. de Leeuwe, advocaten,
- ο J. F. Wullems, ενεργών και με το όνομα «Filmspeler», εκπροσωπούμενος από τους J. van Groenendaal, D. Stols και F. Blokhuis, advocaten,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη V. Ester Casas,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και D. Segoin,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον P. Gentili, avvocato dello Stato,
- η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους L. Inez Fernandes, T. Rendas και M. Figueiredo,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την J. Samnadda καθώς και από τους T. Scharf και F. Wilman,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Δεκεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, και του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ 2001, L 167, σ. 10).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Stichting Brein, ιδρύματος για την προάσπιση των συμφερόντων των δημιουργών και του Jack Frederik Wullems, με αντικείμενο την εκ μέρους του πώληση μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, η οποία καθιστούσε δυνατή την ελεύθερη πρόσβαση σε οπτικοακουστικά έργα προστατευόμενα από το δικαίωμα δημιουργού χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9, 10, 23, 27 και 33 της οδηγίας 2001/29 έχουν ως εξής:
 - «(9) Κάθε εναρμόνιση του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να βασίζεται σε υψηλό επίπεδο προστασίας, διότι τα εν λόγω δικαιώματα είναι ουσιώδη για την πνευματική δημιουργία. Η προστασία τους συμβάλλει στη διατήρηση και ανάπτυξη της δημιουργικότητας προς όφελος των δημιουργών, των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών, των καταναλωτών, του πολιτισμού, της βιομηχανίας και του κοινού γενικότερα. Η πνευματική ιδιοκτησία έχει αναγνωρισθεί ως αναπόσπαστο μέρος της ιδιοκτησίας.
 - (10) Για να συνεχίσουν τη δημιουργική και καλλιτεχνική τους εργασία, οι δημιουργοί ή οι ερμηνευτές και εκτελεστές καλλιτέχνες πρέπει να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους, όπως και οι παραγωγοί για να μπορούν να χρηματοδοτούν αυτές τις δημιουργίες. Οι απαιτούμενες επενδύσεις για την παραγωγή προϊόντων, όπως τα φωνογραφήματα, οι ταινίες ή τα προϊόντα πολυμέσων, και υπηρεσιών όπως οι “υπ’ αίτησιν” υπηρεσίες, είναι σημαντικές. Χρειάζεται κατάλληλη έννομη προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας προκειμένου να εξασφαλιστεί η εύλογη αμοιβή και η ικανοποιητική απόδοση των σχετικών επενδύσεων.

[...]

(23) Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να εναρμονίσει περαιτέρω το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει στο κοινό. Το δικαίωμα αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί κατά ευρεία έννοια ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση σε κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης. Το δικαίωμα αυτό θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Το δικαίωμα αυτό δεν θα πρέπει να καλύπτει άλλες πράξεις.

[...]

(27) Η απλή παροχή των υλικών μέσων για τη διευκόλυνση ή την πραγματοποίηση της παρουσίασης δεν αποτελεί καθαυτή παρουσίαση κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας.

[...]

(33) Πρέπει να εξαιρεθούν από το αποκλειστικό δικαίωμα αναπαραγωγής ορισμένες προσωρινές πράξεις αναπαραγωγής οι οποίες είναι μεταβατικές ή βοηθητικές, αποτελούν αναπόσπαστο και ουσιώδες τμήμα μιας τεχνολογικής μεθόδου και επιδιώκουν αποκλειστικώς είτε την αποτελεσματική μετάδοση μεταξύ τρίτων εντός δικτύου μέσω διαμεσολαβητή είτε τη νόμιμη χρήση ενός έργου ή άλλου αντικειμένου. Οι σχετικές πράξεις αναπαραγωγής δεν θα πρέπει να έχουν, αυτές καθαυτές, ίδια οικονομική αξία. Όταν πληρούνται αυτές οι προϋποθέσεις, η εν λόγω εξαίρεση θα πρέπει να καλύπτει τις πράξεις που καθιστούν δυνατή την αναζήτηση (browsing) καθώς και την αποθήκευση σε κρυφή μνήμη (caching), συμπεριλαμβανομένων εκείνων που καθιστούν δυνατή την αποτελεσματική λειτουργία των συστημάτων μετάδοσης, εφόσον ο διαμεσολαβητής δεν τροποποιεί τις πληροφορίες και δεν παρεμποδίζει τη νόμιμη χρήση της τεχνολογίας, η οποία αναγνωρίζεται ευρέως και χρησιμοποιείται από τη βιομηχανία προκειμένου να αποκτήσει δεδομένα σχετικά με τη χρησιμοποίηση των πληροφοριών. Η χρήση θεωρείται νόμιμη εφόσον επιτρέπεται από τον δικαιούχο ή δεν περιορίζεται από τον νόμο.»

4 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2001/29, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα αναπαραγωγής», έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη παρέχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν, την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει:

- α) στους δημιουργούς, όσον αφορά τα έργα τους·
- β) στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα των ερμηνειών ή εκτελέσεών τους·
- γ) στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, όσον αφορά τα φωνογραφήματά τους·
- δ) στους παραγωγούς της πρώτης υλικής ενσωμάτωσης ταινιών σε φορέα, όσον αφορά το πρωτότυπο και τα αντίγραφα των ταινιών τους·
- ε) στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, όσον αφορά την υλική ενσωμάτωση των εκπομπών τους, που μεταδίδονται ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, συμπεριλαμβανομένης της καλωδιακής ή δορυφορικής αναμετάδοσης.»

5 Το άρθρο 3 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Δικαίωμα παρουσίασης έργων στο κοινό και δικαίωμα διάθεσης άλλων αντικειμένων στο κοινό», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.

2. Τα κράτη μέλη παρέχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη διάθεση στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος:

- α) στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα των ερμηνειών ή εκτελέσεών τους·
- β) στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, όσον αφορά τα φωνογραφήματά τους·
- γ) στους παραγωγούς της πρώτης υλικής ενσωμάτωσης ταινιών σε φορέα, όσον αφορά το πρωτότυπο και τα αντίγραφα των ταινιών τους·
- δ) στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, όσον αφορά την υλική ενσωμάτωση των εκπομπών τους, που μεταδίδονται ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, συμπεριλαμβανομένης της καλωδιακής ή δορυφορικής αναμετάδοσης.

3. Τα δικαιώματα που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 δεν αναλώνονται με οιαδήποτε πράξη παρουσίασης ή διάθεσης στο κοινό, με την έννοια του παρόντος άρθρου.»

6 Το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 5, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«1. Οι αναφερόμενες στο άρθρο 2 προσωρινές πράξεις αναπαραγωγής, οι οποίες είναι μεταβατικές ή παρεπόμενες και οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο και ουσιώδες τμήμα μιας τεχνολογικής μεθόδου, έχουν δε ως αποκλειστικό σκοπό να επιτρέψουν:

- α) την εντός δικτύου μετάδοση μεταξύ τρίτων μέσω διαμεσολαβητή, ή
- β) τη νόμιμη χρήση

ενός έργου ή άλλου προστατευμένου αντικειμένου, και οι οποίες δεν έχουν καμία ανεξάρτητη οικονομική σημασία, εξαιρούνται από το δικαίωμα αναπαραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 2.

[...]

5. Οι εξαιρέσεις και οι περιορισμοί που αναφέρονται στις παραγράφους 1, 2, 3 και 4, εφαρμόζονται μόνο σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις οι οποίες δεν αντίκεινται στην κανονική εκμετάλλευση του έργου ή άλλου προστατευμένου αντικειμένου και δεν θίγουν αδικαιολογήτως τα έννομα συμφέροντα του δικαιούχου.»

Το ολλανδικό δίκαιο

7 Το άρθρο 1 του Auteurswet (ολλανδικού νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού, στο εξής: νόμος για το δικαίωμα του δημιουργού) ορίζει τα εξής:

«Το δικαίωμα του δημιουργού είναι το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού ενός λογοτεχνικού, επιστημονικού ή καλλιτεχνικού έργου, ή όσων έλκουν δικαίωμα από αυτόν, να δημοσιοποιεί το έργο αυτό και να το αναπαράγει, υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που ο νόμος προβλέπει.»

8 Το άρθρο 12 του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού έχει ως εξής:

«1. Ως παρουσίαση λογοτεχνικού, επιστημονικού ή καλλιτεχνικού έργου νοείται:

- 1°. η παρουσίαση αντιγράφου ολόκληρου του έργου ή μέρους αυτού·

[...]».

- 9 Το άρθρο 13α του νόμου αυτού προβλέπει τα εξής:

«Δεν είναι πράξεις αναπαραγωγής λογοτεχνικού, επιστημονικού ή καλλιτεχνικού έργου οι μεταβατικές ή παρεπόμενες προσωρινές πράξεις αναπαραγωγής που αποτελούν αναπόσπαστο και ουσιώδες μέρος μιας τεχνολογικής μεθόδου, της οποίας μοναδικός σκοπός είναι να καταστήσει δυνατή:

- a) την εντός δικτύου μετάδοση έργου μεταξύ τρίτων μέσω διαμεσολαβητή ή
- b) τη νόμιμη χρήση του

και η οποία δεν έχει ανεξάρτητη οικονομική αξία.»

- 10 Το άρθρο 2 του Wet op de Naburige Rechten (νόμου για τα συγγενικά δικαιώματα, στο εξής: νόμος για τα συγγενικά δικαιώματα) ορίζει τα εξής:

«1. Ο εκτελεστής έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέψει μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες πράξεις:

[...]

- d. τη μετάδοση, την αναμετάδοση, τη διάθεση στο κοινό ή την με οποιαδήποτε άλλη μορφή παρουσίαση μιας εκτελέσεως ή εγγραφής εκτελέσεως ή αναπαραγωγής της εγγραφής αυτής.

[...]»

- 11 Το άρθρο 6 του νόμου για τα συγγενικά δικαιώματα προβλέπει τα εξής:

«1. Ο παραγωγός φωνογραφήματος έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέψει:

[...]

- c. τη μετάδοση, την αναμετάδοση, τη διάθεση στο κοινό ή τη με οποιαδήποτε άλλη μορφή παρουσίαση ενός παραχθέντος από αυτόν φωνογραφήματος ή μιας αναπαραγωγής του.

[...]»

- 12 Το άρθρο 7α του νόμου για τα συγγενικά δικαιώματα έχει ως εξής:

«1. Ο παραγωγός των πρώτων υλικών ενσωματώσεων ταινιών έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέψει:

[...]

- c. τη διάθεση στο κοινό της πρώτης υλικής ενσωματώσεως μιας παραχθείσας από αυτόν ταινίας ή μιας αναπαραγωγής της.

[...]»

13 Το άρθρο 8 του νόμου για τα συγγενικά δικαιώματα ορίζει τα εξής:

«Ο ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπει μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες πράξεις:

[...]

e. τη διάθεση στο κοινό ή την με κάθε άλλη μορφή παρουσίαση εγγραφών προγραμμάτων ή αναπαραγωγών των εγγραφών αυτών, ανεξαρτήτως των τεχνικών μέσων που χρησιμοποιούνται προς τούτο. [...]

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

14 Το Stichting Brein είναι ολλανδικό ίδρυμα για την προάσπιση των συμφερόντων των δημιουργών.

15 Ο J.F. Wullems πωλεί σε διάφορους διαδικτυακούς τόπους, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται ο δικός του ιστότοπος www.filmspeler.nl, διάφορα μοντέλα μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων. Η συσκευή αυτή, η οποία πωλείται με την ονομασία «filmspeler», είναι μια συσκευή που λειτουργεί ως μέσο συνδέσεως μεταξύ, αφενός, μιας πηγής οπτικών και/ή ηχητικών δεδομένων και, αφετέρου, μιας οθόνης τηλεοράσεως.

16 Ο J.F. Wullems εγκατέστησε στη διάταξη αυτή ένα λογισμικό ανοιχτού κώδικα που καθιστά δυνατή την ανάγνωση αρχείων σε ένα εύχρηστο περιβάλλον διεπαφής μέσω ευρετηρίων, στο οποίο ενσωμάτωσε διαθέσιμα στο διαδίκτυο και κατασκευασμένα από τρίτους συμπληρωματικά αρχεία λογισμικού (πρόσθετα), χωρίς να τα τροποποιήσει, ορισμένα εκ των οποίων κατευθύνουν τους χρήστες του διαδικτύου σε συγκεκριμένους ιστοτόπους, στους οποίους διατίθενται προστατευόμενα έργα χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους (φορέων του δικαιώματος δημιουργού).

17 Τα εν λόγω πρόσθετα περιέχουν συνδέσμους οι οποίοι, όταν ενεργοποιούνται με το τηλεχειριστήριο της συγκεκριμένης συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, τη συνδέουν με ιστοτόπους μεταδόσεως σε συνεχή ροή που εκμεταλλεύονται τρίτοι και ορισμένοι εκ των οποίων παρέχουν πρόσβαση σε ψηφιακά δεδομένα με την άδεια των δικαιούχων τους, ενώ άλλοι παρέχουν πρόσβαση σε τέτοιου είδους δεδομένα χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους. Ειδικότερα, η λειτουργία των προσθέτων συνίσταται στη λήψη του επιθυμητού περιεχομένου από ιστοτόπους μεταδόσεως σε συνεχή ροή και στην εκκίνηση προβολής τους με ένα απλό κλικ στη συνδεδεμένη με οθόνη τηλεοράσεως συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων που πωλεί ο J.F. Wullems.

18 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, ο J.F. Wullems διαφήμιζε τη συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων «filmspeler», δηλώνοντας ότι με αυτήν ήταν ιδίως δυνατή η δωρεάν και εύκολη προβολή σε οθόνη τηλεοράσεως του οπτικοακουστικού υλικού που ήταν διαθέσιμο στο διαδίκτυο χωρίς την άδεια των δικαιούχων.

19 Στις 22 Μαΐου 2014, το Stichting Brein ζήτησε από τον J.F. Wullems να παύσει να διαθέτει προς πώληση τη συγκεκριμένη συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων. Την 1η Ιουλίου 2014, ενήγαγε τον J.F. Wullems ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ζητώντας, κατ' ουσίαν, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να παύσει την πώληση συσκευών ανάγνωσης πολυμέσων όπως το «filmspeler» ή την προσφορά υπερσυνδέσμων που παρέχουν στους χρήστες παράνομη πρόσβαση σε προστατευόμενα έργα.

20 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, το Stichting Brein υποστηρίζει ότι ο J.F. Wullems, διά της εμπορίας της συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων «filmspeler», προέβη σε «παρουσίαση στο κοινό», κατά παράβαση των άρθρων 1 και 12 του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού και των άρθρων 2, 6, 7a και 8 του νόμου για τα συγγενικά δικαιώματα. Οι διατάξεις αυτές, οι οποίες μεταφέρουν την οδηγία 2001/29 στο ολλανδικό δίκαιο, πρέπει, κατά την άποψή του, να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα

του άρθρου 3 της οδηγίας αυτής. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, συναφώς, ότι η νομολογία του Δικαστηρίου δεν απαντά με βεβαιότητα στο ερώτημα εάν, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, υφίσταται παρουσίαση στο κοινό.

- 21 Περαιτέρω, ο J. F. Wullems προβάλλει ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ότι η μετάδοση σε συνεχή ροή έργων προστατευόμενων από το δικαίωμα του δημιουργού και προερχομένων από παράνομη πηγή εμπίπτει στην εξαίρεση του άρθρου 13a του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού που πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, το οποίο και μεταφέρει στο ολλανδικό δίκαιο. Κατά το αιτούν δικαστήριο, το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί σχετικά με την έννοια της απαιτούμενης «νόμιμης χρήσεως» κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29.
- 22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Rechtbank Midden-Nederland (πρωτοβάθμιο δικαστήριο του Midden-Nederland, Κάτω Χώρες) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Συνιστά, κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, “παρουσίαση στο κοινό” η περίπτωση κατά την οποία κάποιος πωλεί προϊόν ([συσκευή] ανάγνωσης πολυμέσων) στο οποίο έχει εγκαταστήσει πρόσθετα που περιέχουν υπερσυνδέσμους προς ιστοτόπους από τους οποίους είναι δυνατή η απευθείας πρόσβαση, χωρίς άδεια των δικαιούχων, σε έργα που προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού, όπως ταινίες, σειρές και εκπομπές σε απευθείας μετάδοση;

2) Είναι η απάντηση διαφορετική

— εάν τα έργα που προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού ουδέποτε δημοσιοποιήθηκαν στο διαδίκτυο με άδεια του δικαιούχου ή δημοσιοποιήθηκαν μόνο μέσω συνδρομής;

— εάν τα πρόσθετα που περιέχουν υπερσυνδέσμους προς ιστοτόπους, από τους οποίους είναι δυνατή η απευθείας πρόσβαση, χωρίς άδεια των δικαιούχων, σε έργα που προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού, είναι ελευθέρως διαθέσιμα, καθώς και εάν μπορούν να εισαχθούν από τους ίδιους τους χρήστες στη [συσκευή] ανάγνωσης πολυμέσων και

— εάν το κοινό δύναται, ακόμη και χωρίς τη [συσκευή] ανάγνωσης πολυμέσων, να αποκτήσει πρόσβαση στους ιστοτόπους και, επομένως, στα προστατευόμενα από το δικαίωμα του δημιουργού έργα που κατέστησαν προσβάσιμα στο κοινό (χωρίς άδεια των δικαιούχων);

3) Πρέπει το άρθρο 5 της οδηγίας 2001/29 να ερμηνευθεί κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μη συνιστά “νόμιμη χρήση” κατά την έννοια της παραγράφου 1, στοιχείο β', της [συσκευής] αυτής η περίπτωση κατά την οποία τελικός χρήστης προβαίνει σε προσωρινή αναπαραγωγή έργου προστατευόμενου από το δικαίωμα του δημιουργού και λαμβανόμενου μέσω συνεχούς ροής από ιστοτόπο τρίτου, στον οποίο το έργο αυτό διατίθεται χωρίς άδεια του δικαιούχου ή των δικαιούχων;

4) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο [τρίτο] ερώτημα, είναι ασύμβατη με τον “έλεγχο σε τρία στάδια” που προβλέπεται από το άρθρο 5, παράγραφος 5, της οδηγίας 2001/29 η εκ μέρους τελικού χρήστη προσωρινή αναπαραγωγή έργου προστατευόμενου από το δικαίωμα του δημιουργού και λαμβανόμενου μέσω συνεχούς ροής από ιστοτόπο τρίτου, στον οποίο το έργο αυτό διατίθεται χωρίς άδεια του δικαιούχου ή των δικαιούχων;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Το πρώτο και το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα

- 23 Με το πρώτο και το δεύτερο ερώτημά του, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 «παρουσίαση στο κοινό» έχει την έννοια ότι καλύπτει την πώληση μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία είχαν προηγουμένως εγκατασταθεί πρόσθετα διαθέσιμα στο διαδίκτυο και περιέχοντα υπερσυνδέσμους προς ελεύθερα προσβάσιμους στο κοινό ιστοτόπους, οι οποίοι παρείχαν στο κοινό πρόσβαση σε έργα προστατευόμενα από το δικαίωμα του δημιουργού χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους.
- 24 Από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να μεριμνούν ώστε να παρέχεται στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν το επιλέγει ο ίδιος.
- 25 Δυνάμει της διατάξεως αυτής, οι δημιουργοί έχουν δικαίωμα προληπτικής παρεμβάσεως, το οποίο τους επιτρέπει να παρεμβάλλονται μεταξύ των δυνητικών χρηστών του έργου τους και της παρουσιάσεως στο κοινό, στην οποία προτίθενται να προβούν οι χρήστες αυτοί, και τούτο προκειμένου να απαγορεύσουν την εν λόγω παρουσίαση (αποφάσεις της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 30, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 26 Δεδομένου ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 δεν διευκρινίζει την έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό», η σημασία και το περιεχόμενό της πρέπει να προσδιοριστούν βάσει των σκοπών που επιδιώκει η οδηγία αυτή και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η ερμηνευόμενη διάταξη (απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 27 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η οδηγία 2001/29, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές της σκέψεις 9 και 10, έχει ως βασικό σκοπό την καθιέρωση υψηλού επιπέδου προστασίας των δημιουργών, ώστε να μπορούν να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους, ιδίως σε περίπτωση παρουσιάσεώς τους στο κοινό. Επομένως, η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται διασταλτικώς, όπως αναφέρει ρητώς η αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας αυτής (αποφάσεις της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 36, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 28 Το Δικαστήριο έχει επίσης υπογραμμίσει, όσον αφορά την «παρουσίαση στο κοινό» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, ότι συνεπάγεται κατά περίπτωση εκτίμηση (απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 29 Από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 προκύπτει ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι μια «πράξη παρουσιάσεως» έργου και την παρουσίαση του έργου αυτού σε «κοινό» (αποφάσεις της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 37, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 30 Προκειμένου να εκτιμηθεί εάν ένας χρήστης προβαίνει σε πράξη παρουσιάσεως στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη πλείονα συμπληρωματικά, μη αυτοτελή και αλληλεξαρτώμενα κριτήρια. Συνεπώς, τα κριτήρια αυτά πρέπει να εφαρμόζονται μεμονωμένα αλλά και σε συσχετισμό μεταξύ τους, δεδομένου ότι, ανάλογα με τη συγκεκριμένη περίπτωση, η βαρύτητά τους ενδέχεται να ποικίλλει [βλ., συναφώς, αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψεις 78 και 79· της 15ης Μαρτίου 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, σκέψη 30, καθώς και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 34].
- 31 Μεταξύ των κριτηρίων αυτών, το Δικαστήριο υπογράμμισε, κατ' αρχάς, τον καθοριστικό ρόλο του χρήστη. Συγκεκριμένα, ο εν λόγω χρήστης προβαίνει σε πράξη παρουσιάσεως, οσάκις παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, για να παράσχει στους πελάτες του πρόσβαση σε προστατευόμενο έργο, τούτο δε μεταξύ άλλων όταν, χωρίς την παρέμβαση αυτή, οι συγκεκριμένοι πελάτες δεν θα μπορούσαν καταρχήν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (αποφάσεις της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 46, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 32 Στη συνέχεια, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η έννοια του «κοινού» αναφέρεται σε απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών και προϋποθέτει, εξάλλου, αρκετά σημαντικό αριθμό προσώπων (αποφάσεις της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 32· της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 41, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 33 Το Δικαστήριο υπενθύμισε επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία, για να συντρέχει «παρουσίαση στο κοινό» πρέπει ένα προστατευόμενο έργο να παρουσιάζεται με ειδικό τεχνικό τρόπο, διαφορετικό από όσους έχουν χρησιμοποιηθεί μέχρι πρότινος ή, άλλως, σε «νέο κοινό», δηλαδή κοινό το οποίο δεν είχε ήδη ληφθεί υπόψη από τους δικαιούχους όταν επέτρεψαν την αρχική παρουσίαση του έργου τους στο κοινό (αποφάσεις της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 26· της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Svensson κ.λπ., C-466/12, EU:C:2014:76, σκέψη 24, καθώς και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 37).
- 34 Τέλος, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως υπογραμμίσει ότι έχει σημασία αν η παρουσίαση στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 204· της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 42, καθώς και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 38).
- 35 Όσον αφορά, πρώτον, το ζήτημα εάν η πώληση μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, συνιστά «πράξη παρουσιάσεως», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, πρέπει να επισημανθεί, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας 2001/29, ότι το προβλεπόμενο στο εν λόγω άρθρο 3, παράγραφος 1 δικαίωμα του δημιουργού που συνίσταται στην παρουσίαση στο κοινό καλύπτει κάθε μετάδοση ή αναμετάδοση έργου σε κοινό που δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσιάσεως, με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοηλεκτρονικής εκπομπής.
- 36 Εξάλλου, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, για να συντρέχει «πράξη παρουσιάσεως» αρκεί, ιδίως, το έργο να τίθεται στη διάθεση του κοινού κατά τρόπο ώστε τα πρόσωπα που αποτελούν το κοινό να έχουν πρόσβαση σ' αυτό, χωρίς να έχει σημασία εάν κάνουν χρήση της δυνατότητας αυτής (βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Svensson κ.λπ., C-466/12, EU:C:2014:76, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 37 Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί συναφώς ότι η παροχή σε ορισμένο ιστότοπο ενεργοποιούμενων κατ' επιλογή συνδέσμων προς προστατευόμενα έργα, τα οποία έχουν αναρτηθεί χωρίς κανέναν περιορισμό προσβάσεως σε άλλον ιστότοπο, προσφέρει στους χρήστες του πρώτου ιστοτόπου άμεση πρόσβαση στα εν λόγω έργα (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Svensson κ.λπ., C-466/12, EU:C:2014:76, σκέψη 18· βλ. επίσης, συναφώς, διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2014, BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, σκέψη 15 καθώς και απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 43).
- 38 Τούτο ισχύει και στην περίπτωση πωλήσεως μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.
- 39 Βεβαίως, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 27 της οδηγίας 2001/29, η παροχή απλώς των υλικών μέσων για τη διευκόλυνση ή την πραγματοποίηση της παρουσιάσεως δεν συνιστά, αυτή καθαυτή, «παρουσίαση» κατά την έννοια της οδηγίας.
- 40 Το Δικαστήριο έχει ωστόσο αποφανθεί, συναφώς, όσον αφορά την παροχή συσκευών τηλεόρασεως σε δωμάτια ξενοδοχείου, ότι, μολοντί η «παροχή απλώς των υλικών μέσων» δεν συνιστά, αυτή καθαυτή, «παρουσίαση» κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29, εντούτοις το συγκεκριμένο υλικό μέσο μπορεί να καταστήσει τεχνικά δυνατή την πρόσβαση του κοινού στα μεταδιδόμενα έργα. Εάν επομένως, μέσω συσκευών τηλεόρασεως που έχουν εγκατασταθεί με τον τρόπο αυτό, το ξενοδοχειακό συγκρότημα διανέμει το σήμα στους πελάτες του που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος, πρόκειται για παρουσίαση στο κοινό χωρίς να έχει σημασία η τεχνική που χρησιμοποιείται για τη μετάδοση του σήματος (απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψη 46).
- 41 Ομοίως πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν πρόκειται, εν προκειμένω, για παροχή «απλώς» των υλικών μέσων με σκοπό να διευκολυνθεί ή να πραγματοποιηθεί η παρουσίαση. Πράγματι, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 53 και 54 των προτάσεών του, ο J.F. Wullems, έχοντας πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, εγκαθιστά εκ των προτέρων, στη συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων «filmspeler» που εμπορεύεται, πρόσθετα τα οποία παρέχουν συγκεκριμένα στους αγοραστές της τη δυνατότητα προσβάσεως στα προστατευόμενα έργα, τα οποία έχουν αναρτηθεί σε ιστοτόπους μεταδόσεως σε συνεχή ροή χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους, και τη δυνατότητα προβολής των έργων αυτών στην οθόνη της τηλεόρασής τους (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψη 42). Η παρέμβαση αυτή, η οποία καθιστά δυνατή την άμεση διασύνδεση μεταξύ των διαδικτυακών τόπων που μεταδίδουν παράνομα τα προστατευόμενα έργα και των αγοραστών της εν λόγω συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, χωρίς την οποία οι εν λόγω αγοραστές θα μπορούσαν δυσχερώς να έχουν πρόσβαση στα έργα αυτά, διαφέρει από την παροχή απλώς των υλικών μέσων, για την οποία γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 27 της οδηγίας 2001/29. Συναφώς, από τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο προκύπτει ότι οι επίμαχοι στην κύρια δίκη διαδικτυακοί τόποι μεταδόσεως σε συνεχή ροή δεν μπορούν να εντοπιστούν εύκολα από το κοινό και, στην πλειονότητά τους, αλλάζουν συχνά.
- 42 Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτό ότι η παροχή μιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, καθιστά δυνατή, χάρη στα προεγκατεστημένα σ' αυτήν πρόσθετα, την πρόσβαση μέσω ευρητηρίων στους συνδέσμους που περιέχουν τα εν λόγω πρόσθετα, οι οποίοι, όταν ενεργοποιούνται με το τηλεχειριστήριο της συγκεκριμένης συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, προσφέρουν στους χρήστες της άμεση πρόσβαση στα αναρτημένα προστατευόμενα έργα χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους και πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη παρουσιάσεως κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.
- 43 Δεύτερον, προκειμένου να συντρέχει «παρουσίαση στο κοινό», κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, πρέπει επίσης τα προστατευόμενα έργα να παρουσιάζονται πράγματι σε κοινό (απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 31).

- 44 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, αφενός, ότι η έννοια του «κοινού» προϋποθέτει ένα ελάχιστο όριο, στοιχείο που αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως «κοινού» ενός εξαιρετικά μικρού, δηλαδή ασήμαντου, αριθμού ενδιαφερομένων. Αφετέρου, για τον προσδιορισμό του αριθμού αυτού πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα σωρευτικά αποτελέσματα που έχει το γεγονός ότι τα έργα καθίστανται προσιτά στους δυνητικούς αποδέκτες. Συνεπώς, έχει σημασία όχι μόνον ο αριθμός των προσώπων που έχουν ταυτόχρονα πρόσβαση στο ίδιο έργο, αλλά και ο αριθμός των προσώπων αυτών που έχουν διαδοχικά πρόσβαση στο έργο [βλ., συναφώς, αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, σκέψη 35· της 27ης Φεβρουαρίου 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, σκέψη 28, και της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 45 Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, σημαντικός αριθμός προσώπων αγόρασε τη συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων «filmspeler». Περαιτέρω, η επίμαχη στην κύρια δίκη παρουσίαση αφορά το σύνολο των δυνητικών αγοραστών της συσκευής αυτής που διαθέτουν σύνδεση στο διαδίκτυο. Τα πρόσωπα αυτά μπορούν να έχουν ταυτόχρονα πρόσβαση σε προστατευόμενα έργα στο πλαίσιο της μεταδόσεως των επίμαχων έργων σε συνεχή ροή στο διαδίκτυο. Επομένως, η παρουσίαση αυτή απευθύνεται σε απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών και αφορά σημαντικό αριθμό προσώπων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147 σκέψεις 35 και 36).
- 46 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, με την επίμαχη στην κύρια δίκη παρουσίαση, τα προστατευόμενα έργα παρουσιάζονται όντως σε «κοινό» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.
- 47 Περαιτέρω, όσον αφορά το ζήτημα εάν τα έργα αυτά παρουσιάστηκαν σε «νέο» κοινό κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο, στην απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Svensson κ.λπ. (C-466/12, EU:C:2014:76, σκέψεις 24 και 31), και στη διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2014, BestWater International (C-348/13, EU:C:2014:2315), αποφάνθηκε ότι νέο κοινό είναι το κοινό που δεν ελήφθη υπόψη από τους δικαιούχους όταν επέτρεψαν την αρχική παρουσίαση των έργων τους. Στην απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψη 43), το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι οι αποφάσεις αυτές επιβεβαιώνουν τη σημασία της άδειας του δικαιούχου προστατευόμενων έργων, τα οποία κατέστησαν ελεύθερα διαθέσιμα σε διαδικτυακό τόπο, υπό το πρίσμα του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, το οποίο ακριβώς προβλέπει ότι για κάθε πράξη παρουσιάσεως έργου στο κοινό απαιτείται άδεια του δικαιούχου.
- 48 Πράγματι, από τις παρατιθέμενες στην προηγούμενη σκέψη αποφάσεις προκύπτει ότι η τοποθέτηση, σε ιστότοπο, υπερσυνδέσμων προς προστατευόμενο έργο, το οποίο κατέστη ελεύθερα διαθέσιμο σε άλλο ιστότοπο, με την άδεια των δικαιούχων του, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «παρουσίαση στο κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29. Συναφώς, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, εφόσον και ενόσω το έργο αυτό είναι ελεύθερα διαθέσιμο στον ιστότοπο στον οποίο ο υπερσύνδεσμος καθιστά δυνατή την πρόσβαση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όταν οι δικαιούχοι του έργου αυτού επέτρεψαν τη σχετική παρουσίαση, έλαβαν υπόψη ως κοινό το σύνολο των χρηστών του διαδικτύου, με αποτέλεσμα η επίμαχη παρουσίαση να μην έχει πραγματοποιηθεί σε νέο κοινό. Εντούτοις, από τις αποφάσεις αυτές δεν μπορεί να συναχθεί το ίδιο συμπέρασμα, εάν δεν υφίσταται η ως άνω άδεια (βλ., συναφώς, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψεις 42 και 43).
- 49 Το Δικαστήριο έχει συνεπώς αποφανθεί, καταρχάς, ότι όταν αποδεικνύεται ότι ένα πρόσωπο που προσφέρει άμεση πρόσβαση σε προστατευόμενα έργα γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι ο υπερσύνδεσμος που τοποθέτησε παρέχει πρόσβαση σε παρανόμως αναρτημένο στο διαδίκτυο έργο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παροχή του συγκεκριμένου υπερσυνδέσμου συνιστά «παρουσίαση στο κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29. Το Δικαστήριο προσέθεσε, στη συνέχεια, ότι το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση που ο σύνδεσμος αυτός παρέχει στους χρήστες του ιστοτόπου στον οποίο έχει αναρτηθεί τη δυνατότητα καταστρατηγήσεως των

περιοριστικών μέτρων που λαμβάνει ο ιστότοπος στον οποίο έχει αναρτηθεί το προστατευόμενο έργο με σκοπό να επιτραπεί η πρόσβαση του κοινού μόνο στους συνδρομητές του, και ότι η τοποθέτηση ενός τέτοιου συνδέσμου συνιστά, συνεπώς, σκόπιμη παρέμβαση χωρίς την οποία οι εν λόγω χρήστες δεν θα μπορούσαν να έχουν πρόσβαση στα μεταδιδόμενα έργα. Τέλος, το Δικαστήριο επισήμανε ότι, όταν η τοποθέτηση υπερσυνδέσμων γίνεται για κερδοσκοπικό σκοπό, είναι ευλόγως αναμενόμενο ότι το πρόσωπο που την πραγματοποιεί θα προβεί στους αναγκαίους ελέγχους ώστε να βεβαιωθεί ότι το οικείο έργο δεν έχει αναρτηθεί παρανόμως στον ιστότοπο στον οποίο οδηγούν οι εν λόγω υπερσύνδεσμοι, οπότε θεωρείται κατά τεκμήριο ότι η τοποθέτηση των υπερσυνδέσμων πραγματοποιήθηκε με απόλυτη επίγνωση τόσο του γεγονότος ότι πρόκειται για προστατευόμενο έργο όσο και του ενδεχομένου ο δικαιούχος του να μην έχει επιτρέψει την ανάρτησή του στο διαδίκτυο. Υπό τις περιστάσεις αυτές, και εφόσον δεν ανατρέπεται το ανωτέρω μαχητό τεκμήριο, η πράξη που συνίσταται στην τοποθέτηση υπερσυνδέσμου προς παρανόμως αναρτημένο στο διαδίκτυο έργο αποτελεί «παρουσίαση στο κοινό» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 (βλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψεις 49 έως 51).

- 50 Εν προκειμένω δεν αμφισβητείται ότι η πώληση της συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων «filmspeler» γινόταν εν πλήρη γνώσει του γεγονότος ότι τα πρόσθετα που περιείχαν προεγκατεστημένους στην εν λόγω διάταξη υπερσυνδέσμους παρέχουν πρόσβαση σε έργα παρανόμως αναρτημένα στο διαδίκτυο. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως, οι σχετικές με τη συγκεκριμένη συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων διαφημίσεις περιέχουν ειδική αναφορά στην παρεχόμενη, μεταξύ άλλων, δυνατότητα δωρεάν και εύκολης προβολής σε οθόνη τηλεοράσεως του οπτικοακουστικού υλικού που είναι διαθέσιμο στο διαδίκτυο χωρίς την άδεια των δικαιούχων.
- 51 Εξάλλου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η παροχή της εν λόγω συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων γίνεται με σκοπό το κέρδος, το δε τίμημα για την αγορά της συσκευής αυτής καταβάλλεται ιδίως με σκοπό την άμεση πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα, τα οποία είναι διαθέσιμα σε ιστοτόπους μεταδόσεως σε συνεχή ροή χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους. Όπως υπογράμμισε η Πορτογαλική Κυβέρνηση, το βασικό ελκυστικό για τους δυνητικούς αγοραστές χαρακτηριστικό της εν λόγω συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων έγκειται ακριβώς στα πρόσθετα που έχουν προηγουμένως εγκατασταθεί σ' αυτή και παρέχουν στους χρήστες πρόσβαση σε ιστοτόπους στους οποίους προβάλλονται ταινίες προστατευόμενες από το δικαίωμα δημιουργού χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους.
- 52 Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτό ότι η πώληση μιας τέτοιας συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων συνιστά «παρουσίαση στο κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.
- 53 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στο πρώτο και στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η «παρουσίαση στο κοινό», στο πλαίσιο του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, έχει την έννοια ότι καλύπτει την πώληση συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία έχουν προηγουμένως εγκατασταθεί πρόσθετα διαθέσιμα στο διαδίκτυο και περιέχοντα υπερσυνδέσμους προς ελεύθερα προσβάσιμους στο κοινό ιστοτόπους, οι οποίοι παρέχουν στο κοινό πρόσβαση σε έργα προστατευόμενα από το δικαίωμα του δημιουργού χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους.

Το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα

Επί του παραδεκτού

- 54 Στις παρατηρήσεις της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα είναι υποθετικής φύσεως, καθόσον αφορούν τη μετάδοση σε συνεχή ροή έργων που προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού και όχι την πώληση συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων.

- 55 Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ αυτού και των εθνικών δικαστηρίων την οποία έχει θεσμοθετήσει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, απόκειται μόνο στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο εκδικάζει τη διαφορά και πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της δικαστικής απόφασης που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, με γνώμονα τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής απόφασης για να είναι σε θέση να εκδώσει την απόφασή του όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Επομένως, εφόσον τα ερωτήματα που τίθενται αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο, καταρχήν, οφείλει να αποφανθεί (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2016, Microsoft Mobile Sales International κ.λπ., C-110/15, EU:C:2016:717, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 56 Το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής απόφασης μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2016, Microsoft Mobile Sales International κ.λπ., C-110/15, EU:C:2016:717, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 57 Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει εν προκειμένω. Πράγματι, το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα έχουν σχέση με το υποστατό της διαφοράς της κύριας δίκης, καθόσον το αιτούν δικαστήριο διευκρίνισε, απαντώντας σε ερώτηση του Δικαστηρίου για την παροχή διευκρινίσεων δυνάμει του άρθρου 101 του Κανονισμού Διαδικασίας του, ότι η απάντηση στα ερωτήματα αυτά είναι αναγκαία για να αποφανθεί επί των ισχυρισμών της ενάγουσας στην κύρια δίκη, η οποία ζήτησε, μεταξύ άλλων, από το αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί ότι η μετάδοση σε συνεχή ροή έργων προστατευόμενων από το δικαίωμα δημιουργού και προερχόμενων από παράνομη πηγή δεν συνιστά «νόμιμη χρήση» κατά την έννοια του άρθρου 5 της οδηγίας 2001/29.
- 58 Τα εν λόγω ερωτήματα είναι επομένως παραδεκτά.

Επί της ουσίας

- 59 Με το τρίτο και το τέταρτο ερώτημά του, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2001/29 έχουν την έννοια ότι πράξεις προσωρινής αναπαραγωγής, σε συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, έργου προστατευόμενου από το δικαίωμα του δημιουργού και λαμβανόμενου μέσω συνεχούς ροής από ιστότοπο τρίτου, στον οποίο έχει αναρτηθεί το έργο αυτό χωρίς την άδεια του δικαιούχου του, πληρούν τις προϋποθέσεις των εν λόγω διατάξεων.
- 60 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, μια πράξη αναπαραγωγής εξαιρείται του δικαιώματος αναπαραγωγής του άρθρου 2 της οδηγίας αυτής μόνον εάν πληροί πέντε προϋποθέσεις, ήτοι όταν:
- η πράξη αυτή είναι προσωρινή·
 - είναι μεταβατική ή παρεπόμενη·
 - αποτελεί αναπόσπαστο και ουσιώδες τμήμα μιας τεχνολογικής μεθόδου·
 - έχει ως αποκλειστικό σκοπό να επιτρέψει την εντός δικτύου μετάδοση μεταξύ τρίτων μέσω διαμεσολαβητή ή τη νόμιμη χρήση ενός έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου και

— η εν λόγω πράξη δεν έχει καμία ανεξάρτητη οικονομική σημασία.

- 61 Πρέπει, κατ' αρχάς, να επισημανθεί ότι οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς υπό την έννοια ότι, εάν δεν πληρούνται έστω και μία εξ αυτών, η πράξη αναπαραγωγής δεν εξαιρείται, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, του δικαιώματος αναπαραγωγής του άρθρου 2 της οδηγίας αυτής (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, σκέψη 55· διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, σκέψη 26).
- 62 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη νομολογία, οι ως άνω προϋποθέσεις πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς, διότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 συνιστά παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα που θέτει η οδηγία αυτή, ότι δηλαδή απαιτείται η συγκατάθεση του δικαιούχου για κάθε αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου του (αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, σκέψεις 56 και 57· της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 162· διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, σκέψη 27, καθώς και απόφαση της 5ης Ιουνίου 2014, Public Relations Consultants Association, C-360/13, EU:C:2014:1195, σκέψη 23).
- 63 Τούτο ισχύει, κατά μείζονα λόγο, καθόσον η εξαίρεση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 5, παράγραφος 5, της οδηγίας 2001/29, κατά το οποίο η εν λόγω εξαίρεση εφαρμόζεται μόνο σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, οι οποίες δεν αντίκεινται στην κανονική εκμετάλλευση του έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου, ούτε θίγουν αδικαιολογήτως τα έννομα συμφέροντα του δικαιούχου (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, σκέψη 58).
- 64 Όσον αφορά την προϋπόθεση ότι ο αποκλειστικός σκοπός της επίμαχης μεθόδου είναι να καταστεί δυνατή η εντός δικτύου μετάδοση μεταξύ τρίτων μέσω διαμεσολαβητή ή η νόμιμη χρήση ενός έργου ή προστατευόμενου αντικειμένου, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη πράξεις αναπαραγωγής δεν αποσκοπούν στο να καταστεί δυνατή μια τέτοιου είδους μετάδοση. Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί εάν οι πράξεις αυτές έχουν ως αποκλειστικό σκοπό να καταστήσουν δυνατή τη νόμιμη χρήση ενός έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου.
- 65 Συναφώς, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 33 της οδηγίας 2001/29, η χρήση θεωρείται νόμιμη όταν είτε την επιτρέπει ο δικαιούχος του οικείου δικαιώματος είτε δεν περιορίζεται από την εφαρμοστέα ρύθμιση (βλ., επίσης, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 168· καθώς και διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, σκέψη 42).
- 66 Καθόσον η χρήση των επίμαχων έργων δεν επιτρέπεται, στην υπόθεση της κύριας δίκης, από τους δικαιούχους τους πρέπει να εξεταστεί εάν σκοπός των επίμαχων πράξεων είναι να καταστεί δυνατή η χρήση έργων η οποία δεν περιορίζεται από την εφαρμοστέα νομοθεσία, και στο πλαίσιο αυτό πρέπει απαραίτητως να ληφθεί υπόψη, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 63 της παρούσας αποφάσεως, το γεγονός ότι η εξαίρεση του άρθρου 5 της οδηγίας 2001/29 ισχύει μόνο σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, οι οποίες δεν αντίκεινται στην κανονική εκμετάλλευση του έργου ούτε θίγουν αδικαιολογήτως τα έννομα συμφέροντα του δικαιούχου.
- 67 Στην απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ. (C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 170 έως 172), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, από τη σκοπιά των τηλεθεατών, οι επίμαχες στην υπόθεση αυτή στιγμιαίες πράξεις αναπαραγωγής, οι οποίες επέτρεπαν την ορθή λειτουργία του δορυφορικού αποκωδικοποιητή και της τηλεοπτικής οθόνης, καθιστούσαν δυνατή τη λήψη των εκπομπών που περιείχαν τα προστατευόμενα έργα. Το Δικαστήριο έκρινε, συναφώς, ότι αυτή καθαυτή η λήψη απλώς των εκπομπών αυτών, δηλαδή η λήψη και προβολή τους σε ιδιωτικό κύκλο, δεν συνιστά πράξη περιοριζόμενη από την εφαρμοστέα νομοθεσία και ότι η εν λόγω λήψη πρέπει να θεωρείται νόμιμη σε περίπτωση εκπομπών προερχομένων από άλλο κράτος

μέλος, όταν πραγματοποιείται με αποκωδικοποιητή αλλοδαπής προελεύσεως. Το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι επίμαχες πράξεις αναπαραγωγής είχαν ως αποκλειστικό σκοπό να καταστήσουν δυνατή μια «νόμιμη χρήση» των έργων κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29.

- 68 Ομοίως, στη διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 2012, Infopaq International (C-302/10, EU:C:2012:16, σκέψεις 44 και 45), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η σύνταξη περιλήψεων άρθρων του Τύπου, μολονότι δεν τελούσε υπό τη συγκατάθεση των φορέων δικαιωμάτων του δημιουργού επί των άρθρων αυτών, δεν περιοριζόταν από την εφαρμοστέα νομοθεσία, με αποτέλεσμα η επίμαχη χρήση να μη μπορεί να θεωρηθεί παράνομη.
- 69 Αντιθέτως, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, και λαμβανομένου, ιδίως, υπόψη του περιεχομένου των διαφημίσεων της επίμαχης συσκευής ανάγνωσης πολυμέσων που μνημονεύονται στη σκέψη 18 της παρούσας αποφάσεως και του γεγονότος που επισημαίνεται στη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως ότι το βασικό ελκυστικό για τους δυνητικούς αγοραστές χαρακτηριστικό της εν λόγω συσκευής έγκειται στα πρόσθετα που έχουν προηγουμένως εγκατασταθεί σ' αυτή πρέπει να γίνει δεκτό ότι, κατ' αρχήν, ο αγοραστής μιας τέτοιας συσκευής αποκτά σκοπίμως και εν γνώσει του δωρεάν και άνευ αδείας πρόσβαση σε προστατευόμενα έργα.
- 70 Πρέπει, επίσης, να γίνει δεκτό ότι, κατ' αρχήν, οι πράξεις προσωρινής αναπαραγωγής, σε συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, έργων προστατευόμενων από το δικαίωμα δημιουργού και λαμβανόμενων μέσω συνεχούς ροής από ιστοτόπους τρίτων, στους οποίους έχουν αναρτηθεί τα έργα αυτά χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους, αντίκεινται στην κανονική εκμετάλλευση των έργων αυτών και θίγουν αδικαιολογήτως τα έννομα συμφέροντα του δικαιούχου, καθόσον, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 78 και 79 των προτάσεών του, συνεπάγονται συνήθως μείωση των σχετικών με τα συγκεκριμένα προστατευόμενα έργα νομίμων συναλλαγών, η οποία προκαλεί αδικαιολόγητη ζημία στους δικαιούχους (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, ACI Adam κ.λπ., C-435/12, EU:C:2014:254, σκέψη 39).
- 71 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι εν λόγω πράξεις δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2001/29.
- 72 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στο τρίτο και στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2001/29 έχουν την έννοια ότι πράξεις προσωρινής αναπαραγωγής, σε συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, έργου προστατευόμενου από το δικαίωμα δημιουργού και λαμβανόμενου μέσω συνεχούς ροής από ιστοτόπο τρίτου, στον οποίο έχει αναρτηθεί το έργο αυτό χωρίς την άδεια του δικαιούχου του, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις των εν λόγω διατάξεων της οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 73 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Η «παρουσίαση στο κοινό», στο πλαίσιο του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, έχει την έννοια ότι καλύπτει την πώληση συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία έχουν προηγουμένως εγκατασταθεί πρόσθετα διαθέσιμα στο διαδίκτυο και περιέχοντα υπερσυνδέσμους προς ελευθέρως προσβάσιμους στο κοινό ιστοτόπους, οι οποίοι παρέχουν στο κοινό πρόσβαση σε έργα προστατευόμενα από το δικαίωμα του δημιουργού χωρίς την άδεια των δικαιούχων τους.
- 2) Οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 5, της οδηγίας 2001/29 έχουν την έννοια ότι πράξεις προσωρινής αναπαραγωγής, σε συσκευή ανάγνωσης πολυμέσων όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, έργου προστατευόμενου από το δικαίωμα του δημιουργού και λαμβανόμενου μέσω συνεχούς ροής από ιστότοπο τρίτου, στον οποίο έχει αναρτηθεί το έργο αυτό χωρίς την άδεια του δικαιούχου του, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις των εν λόγω διατάξεων της οδηγίας.

(υπογραφές)